

1978-1979

För första gången sedan serieomläggningen och Elitseriens introduktion 1975, spelade Skövde IK i näst högsta serien – Division I – säsongen 1978-1979. Med facit i hand kanske försenat med tre säsonger, tre säsonger som spenderats i absoluta toppen av Division II utan egentlig utmaning, men också tre säsonger med tre helvetes kval som svans på respektive säsong. Två gånger föll SIK på mållinjen för att den tredje gången 1978 faktiskt klara det med viss marginal, och tyvärr verkade det lite som att det var något som Skövde-publiken mer eller mindre bara gått och väntat på. För i Division II hade följeslagarna på läktarna varit de närmast sörjande i jämförelse hur det blev när laget i början på 1980-talet befäste sin plats som Division I-mässiga. De sex första matcherna i Division I besöktes av inte mindre än 9205 personer, 1534 i snitt, och det var lite annat än vad grundserierna i Division II dragit till Södermalms IP och barracadatältet, även om publiksiffrorna steg radikalt säsongen 1977-1978. Då låg snittet snarare runt 4-500 personer, 1977-1978 något högre, trots att SIK vann i stort sett varje match och spelade ut hela sitt register mot lite för klen motstånd. Att SIK överhuvudtaget hamnade i Division II istället för Division I berodde på en dåsig mellansäsong vid exakt fel tillfälle – året då serien lades om, Elitserien skapades och något som lagen kvalade till genom seriespelet 1974/1975.

TUFFA MOTSTÅNDARE

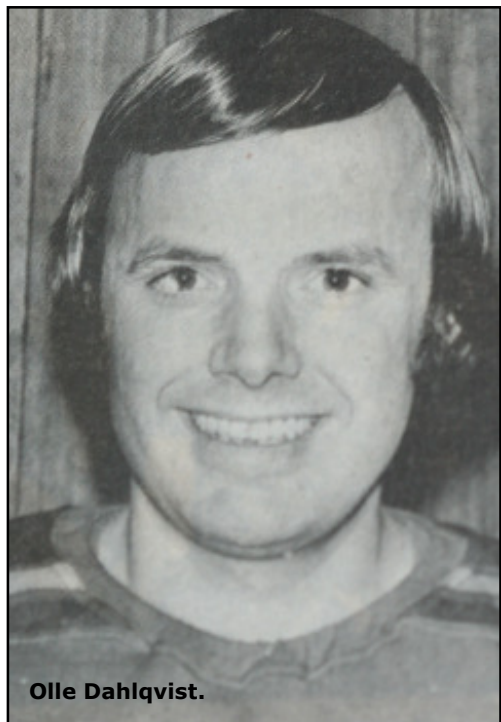
Motståndet var dock starkt, och det hade ett ödmjukt Skövde IK insett när de förberedde sig för serien, och siktet var inställt på att knipa en åttonde plats och endast hålla sig kvar på den nivån. SIK hade trots allt ett starkt lag, även om identiteten på laget som tog sig an Division I var en annan än den som tagit lagen genom tre vinstrika säsonger i tvåan och genom tre nervpirrande kval. Det blev tränarbyte – från lågmälda och kamratlige Roger Lindh till lite mer extroverte Lennart Sundberg som ville spela lite tuffare, offensiv ishockey. Sundberg var också en mer erfaren tränare, vilket SIK kände ett behov av under sitt första år.

Ett tränarbyte brukar också sätta prägel på laget, men kanske först efter en halv säsong eller så, och för SIK:s del var det då redan för sent. Efter hälften av grundseriens 27 omgångar låg SIK näst sist med bara sju inspelade poäng, och istället för att jobba för att hålla lag bakom sig fick ledare och spelare jaga för att komma upp med näsan ovanför strecket. Det misslyckades. Motståndarna var helt enkelt lite mer Division I-mässiga, och vi ska komma ihåg att Division I nu ståtade med lag som tidigare spelat flera säsonger i det som föregick Elitseriens tio lag, nämligen Division I (tidigare

Allsvenskan) som inför serieomläggningen 1975 innehöll inte mindre än 16 lag. I toppen tampades Karlskrona IK och HV 71, och strax bakom dem en kvintett bestående av Nybro IF, Malmö IF, IF Troja, IFK Bäckén och Tingsryds AIF. SIK slutade näst sist i serien och hade till slut bara Boro/Vetlanda HC bakom sig (en poäng) och Halmstads HK ovanför sig (sex poäng).

TUNGA TAPP

I varje lagdel försvann en kота som varit viktig för ryggraden i Skövde IK. Förlusten av Conny Trygg på baksidan blev nog särskilt kännbar då hans jämnhet på isen var något som inte bara gjorde det jobbigt för motståndarna, utan väckte uppskattning och hyllningar från medspelarna. Trygg hade dock just avverkat sin 16:e raka säsong i föreningen och småskador hade tårt på kroppen, och han sadlade om till domare istället – med stor framgång som så småningom ledde hela vägen upp i Elitserien som linjeman. Fantommålvakten Stefan Hallströms beslut att lägga skridskorna på hyllan blev givetvis också kännbart, och trots att SIK hittade en elitserie-meriterad ersättare i Tommy Byström – handplockad av nye tränaren Lennart Sundberg - blev försvaret givetvis inte detsamma utan Hallström mellan stolparna.

Olle Dahlqvist.

I forwardsleden slutade dessutom Olle Dahlqvist som länge tvekade om en fortsättning, men beslutade till sist att låta familj och arbete gå före det tuffa schemat i Division I. Där försvann en spelare som ett par säsonger tidigare satt ett klubbrekord i poäng under en säsong som skulle stå sig fram till säsongen 2002/2003 och Jarno Honkonens intåg i SIK-historien med noteringen 58 poäng (36 mål och 22 assist på 28 matcher), och som under sin sista säsong lagt beslag på andraplatsen bakom sig själv i den rekordtabellen med 55 poäng (35 mål och 20 assist på 28 matcher). Det var en poängmaskin helt enkelt,

med ett fantastiskt avslutsvapen i en snabb leverans av handledsskott och dragskott, och dessutom ett spelsinne som gjorde kedjekompisarna bättre. Det var med lite sorg i hjärtat som klubbledningen tvingades vinka adjö till värmlänningen som blivit klubben och staden trogen efter sin militärtjänstgöring 1967-1968. Olle kunde dock inte slita sig

från SIK och trädde in i rollen som lagledare för A-laget och senare lotsade han spelarna födda 1975 från hockeyskolan till A-pojkar.

VÄRVNINGSCIRKUS

Annars fylldes tidningarnas spalter inför säsongen mest om den fantastiska värvningscirkus som SIK kastade sig ut i, samtidigt som bokslutet redovisades för säsongen 1977-1978, där SIK för första gången i historien omsatt mer än en miljon kronor. En hisnande summa pengar, då en utgift på 1 500 kronor som ansågs blivit felaktigt utbetalad i form av traktamente till domarna, blev en stor affär i morgontidningarna och mellan Skövde IK och berörda domare samt Svenska Ishockeyförbundet.

Det var fascinerande vilka ansträngingar som gjordes för att få till ett slagkraftigt lag, och eftersom det här var en tid då spelare köptes loss från klubbarna – kontrakt eller inte – så var det imponerande hur många affärer Skövde IK lyckades ro hem och det från nästan alla hörn av riket. Byström som nämnts hämtades från Ludvika, forwarden Ulf Friberg hämtades från skånska Tyringe, och kom faktiskt som en dåvarande skyttekung hos skid- och skridskosällskapet i norra Skåne, men hos SIK blev han under åren mer känd som en laglojal slitvarg. Att han fick tröja nummer 12 som Olle Dahlqvist hängt upp i omklädningsrummet var en möjlig symbolik för vad som förväntades av Friberg. Kenneth Johansson hämtades från Lejonströms SK strax utanför Skellefteå, en backpjäs med stora defensiva kvalitéer och i försvarslinjen köptes också Bengt-Olof "Olis" Eriksson från NSA-76 (Nacka), den senare med meriter från allra högsta serien med tre säsonger i Södertälje SK, bland annat i backpar med Mats Waltin. I övrigt på baksidan hämtades en ung talang från Färjestads BK:s juniorled som stod uppsatt som nionde back i A-lagets trupp, men SIK lyckades sent på försäsongen säkra upp Hans Ljunggrens påskrift efter en kort och väldigt professionell förhandling med Färjestads starke man och ordförande; Kjell Glennert. Glennert ville vara säker på att han hade åtta backar då Karl-Johan Sundqvist ryktades bli proffs i Västtyskland. När Sundqvist till slut skrev på öppnade sig affären med Ljunggren och SIK.

AFFÄREN SOM INTE BLEV AV

Men det som rullade mest och med störst rubriker var affären som inte blev av, där det blev en del hårda ord mellan de förhandlande parterna Skövde IK å ena sidan och Tibro IK å andra sidan. Det gällde lovande Peter Strandh och etablerade poängkungen Dan Bäckström. Tibro anklagades för att sätta alldeles för höga prislappar på spelarna, men stod på sig trots att de Skövde-baserade tidningarna utmanade med tuffa frågor. Summorna som det ryktades om viftades bort av Tibro som nonsens, men

verkligheten kom ikapp och när spelarna själva fick reda på varför de stoppades från chansen att spela Division I-hockey var besvikelsen över det beslut deras moderklubb tagit att sätta ett högt pris på dem som de själva inte tyckte motsvarade

marknadsvärdet. Tibro å sin sida ville ha så pass mycket ersättning så att de skulle ha råd att ersätta spelarna med likvärdig kompetens – och det är ju egentligen en kärleksförklaring så god som någon för sina egna adepter - även om priset för vad som då faktiskt var två stycken

Division II-spelare inte var särskilt marknadsmässigt. Det var säkerligen också en reaktion på besvikelsen att de nyss åkt ur Division I med ganska klar marginal. Tibro slutade näst sist i Division I Södra med nio poäng upp till strecket.

Det blev snabbt dödläge mellan klubbarna då Tibro svarade upp i pressen att priserna inte var förhandlingsbara, och där Skövde IK uttryckte sin besvikelse över att det inte fanns något förhandlingsutrymme och att deras motbud inte ens övervägdes av grannklubben.

Efter en andra sittning mellan Tibro och Skövde revs papperen:

- Det gav inget resultat den här gången heller. Ingen idé att kalla det hela en förhandling. Priserna, 100 000 kronor för Peter och 75 000 kronor för Dan är rena fantasiumsorna, sa ordföranden Leif Pagnert till Skövde Nyheter.

Tibro ville inte uttala sig i tidningen, men skickade ett pressmeddelande, där man bland annat kunde ta del av klubbens policy:

"Tibro IK:s policy har varit, att förlorade spelare skall ersättas med likvärdig ny spelare. Möjligheten att kompensera oss med ny spelare har varit obefintlig, då förhandlingarna inletts först de sista dagarna."

Mest besvikna var nog ändå Dan Bäckström och Peter Strandh, som inte backade för att

vädra sin åsikt i tidningarna, men lojalt nog ställde de upp för sin moderklubb i ytterligare två säsonger innan de rörde på sig; Strandh till Hammarby IF och Bäckström till Skövde IK. Därmed kan man konstatera att SIK vann dragkampen till slut, då även Strandh anslöt till SIK efter två säsonger i Hammarby.

När det hände trodde nog de flesta att de skulle bli ettårsfall. Och på en rak fråga från Skövde Nyheter's Kjell-Ove Andersson om de tänkte spela i

Tibro, fanns det skäl att tolka svaren att de faktiskt övervägde att inte spela alls:

- Det har jag inte bestämt. Jag är i alla fall inte värd några hundratusen..., sa Strandh.

- Det får framtiden utvisa. I dagsläget känner jag stor besvikelse på den klubb jag representerat sedan pojkåren, sa Bäckström.

Bäckström lade ut texten ordentligt i intervjun med SLA, utan att dölja sin besvikelse:

- Nu har jag fått en inblick i hur det går till. Visst har jag läst om sådana här fall tidigare, men man har ändå inte riktigt förstått vad det handlar om. Det gäller ju inte människor när klubbarna förhandlar utan det handlar bara om pengar och principer. Man tycker ju att en klubb som man tjänat i 13 år borde ha lite förståelse för en spelare som vill fortsätta att satsa på ishockeyn och spela i en högre division i min ålder (28). Det lockar ju inte precis att satsa lika hårt som tidigare nu när Tibro är i

tvåan, och ska man hålla på med sport, så vill åtminstone jag satsa ordentligt, sa Bäckström som jämte Strandh faktiskt satt med under den sista förhandlingen när de påskrivna övergångshandlingarna revs vid bordet.

- Nu vet grabbarna själva vad det handlar om och de vet sina pris. Det är synd bara att det inte gick att komma överens. Vi hade väldigt gärna sett Dan och Peter i vårt lag, de skulle betytt en fin förstärkning för oss samtidigt som sporten i Skaraborg hade gynnats av ett ännu starkare lag i Division I, sa Leif Pagnert.

Hur som helst var det nog för fansen till de båda klubbarna en väldigt häftig tid att vara supporter, och kastas mellan hopp och förtvivlan.

DIVISION I-HOCKEYNS STÖRSTA SKRÄLL?

HV 71 var favorittippet och ett av lagen som på förhand ansågs ha stor chans att nå hela vägen till Elitserien. Men de inledde serien allt annat än som det favoritlag de utnämnts till. Efter en programenlig premiärseger hemma mot Nybro (6—2) följde ett par jobbiga uddamålsförluster mot Halmstad borta (3—4) och Troja hemma (5—6), innan det var dags för smålänningarna att resa till Skövde och möta nykomlingen som ståtade med tre raka förluster i serieinledningen (Troja, 3—8, Karlskrona, 5—6 och Bäckén 5—7). Allt annat än två poäng skulle vara en stor skräll!

HV 71 ståtade med något som kallades för drömkedja denna säsong: Jan Bergstrand, Bengt Kinell och Hasse Sjöö. Både Kinell och Bergstrand gjorde mål och efter att lagen vänt var sitt underläge till ledning trodde nog de flesta – HV 71 inkluderade – att matchen var på väg till en tvåpoängare enligt planen när sista spelminuten inleddes med ledning för HV med 4—3. Då kom vändningen som var helt osannolik. Mikael Hjerpe beskrev den på följande sätt i jubileumsskriften när Skövde IK fyllde 50 år, i form av en intervju med hjälten Jan Nordmark som satte avgörande 5—4, 19.59:

Handen på hjärtat – hur låter det taktiskt att ställa upp med fyra backar och en forward vid tekning i offensiv zon i numerärt överläge och med två sekunder kvar att spela?

För Skövde IK var det ett genidrag.

1 915 åskådare hade löst entré till tältet på Södermalm – näst intill utsålt med andra ord eftersom 1 950 var maximalt vad som rymdes. Men så många var aldrig med om den kanske mest dramatiska upplösningen i en enskild match som SIK spelat. Flera hundra åskådare hade dömt ut SIK som tappat 3—2 till 3—4 i slutperioden och lämnade matchen långt före slutsignalen. Ingen – nåja, få – räknade med att lilla nykomlingen Skövde skulle kunna resa sig mot stora, stöddiga HV.

Men det var just vad som hände och det finns fortfarande de som grämer sig över att de lämnade matchen i förväg. 27 sekunder från slutet kvitterade Rolf Krantz i numerärt överläge. Och när HV fick nästa spelare utvisad återstod bara två sekunder och då kom ett taktiskt utspel från SIK-tränaren Lennart Sundberg som många förmodligen fördömde.

Satsningen på fyra backar och en forward betraktades säkert som en genuint defensiv säkring, men så var inte fallet.

– Tanken var att vinna tekningen och få iväg ett skott mot mål samtidigt som vi skulle ha så mycket folk som möjligt framför mål, berättar Jan Nordmark.

SIK vann tekningen och pucken gick bak till Lasse Lundström som sköt. Men skottet räddades av HV:s målvakt. Jan Nordmark fick tag på returen och skickade in segermålet (5–4). Domaren hann aldrig blåsa för mål förrän slutsignalen ljöd.

– Det var länge sedan, skrattar Jan Nordmark när vi diskuterar sekvensen.

– Men nog har jag blivit påmind flera gånger om den matchen. Jag minns hur folk gick hem när det fortfarande återstod fem minuter att spela men vrålet när vi kvitterade till 4–4 fick en del att vända tillbaka.

NEDFLYTTNING DIREKT

SIK:s resultat under den första säsongen i Division I var blandade. Ganska väntat från en nykomling, men där starten med endast tre poäng efter att ha mött alla lag en gång (nio omgångar) gav en tydlig fingervisning att SIK skulle få svårt att hänga kvar. Laget sprattlade till med resultat som 10–3 hemma mot Troja och två segrar mot Malmö (4–3 borta och 6–4 hemma) samt 8–5 borta mot Tingsryd. Men när de varvades med tre-fyra raka förluster däremellan blev det poängmässigt ingen framgång.

SIK slutade näst sist, men fick med sig mycket erfarenhet av spel i näst högsta serien efter en händelserik säsong.

Man fick bland annat möta den råa talang som vistades i bakvattnet till Elitserien, med spelarmaterial som efter bara ett par säsonger blev firade hjältar i den högsta serien. Ett par som kan nämnas är målvakten Hannu Lassila som spelade för Troja - som Rolf "Loppa" Krantz är nogga att berätta att han satte en straff på under säsongen - och Håkan Loob som spelade för Karlskrona. Håkan var gemen mot just Skövde när han mer eller mindre på egen hand vände på SIK:s 4-0-ledning till seger 6-5 med fyra raka mål vid ställningen 2-4 och en assist till Karlskronas (Harri Rindell) första reducering. Det var bara en början på en uppvisning i målskytte som få kan matcha i hockeyvärlden som följde Loobs karriär i Färjestad, Calgary och Tre Kronor.

- Vi var inte tillräckligt bra defensivt, hade inte tillräckligt bra målvakter, konstaterade Jan Nordmark.

Säsongen i siffror: http://skovdeik.se/files/summary/summering_1978_1979.pdf

TEXT: **Micke Därth, Mikael Hjerpe**
FAKSIMIL: **SLA, Skövde Nyheter**